

Kerekes Péter 5.d

A verhetetlen páros

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú Edgár. Még két hete sem lakott az anyukája pocakjában, mikor gondolt egy nagyot.

-De jó lenne, ha lenne egy ikertestvérem! Aki mindig mellettem van, szeret, támogat, vigasztal, velem nevet, és akinek én is ott lennék ugyanígy.

Egy jó tündér meghallotta ezt a kedves kívánságot és Edgárnak lett egy egypetéjű ikertestvére Ottó. Csupán néhány perc különbséggel születtek és külsőleg annyira hasonlítottak egymásra, hogy sokan nem tudták megkülönböztetni őket.

A fiúk folyamatosan figyelték egymást. Ha valamelyikük elkezdett mászni, a másik leutánozta. Ha egyikük önállóan kanalazta a levest, a testvére utána csinálta. Ha Edgár száguldott a futóbiciklivel, Ottó nyargalt a nyomában. Ha Ottó hupikék fagylaltot nyalt, Edgár is azt kívánta.

Idővel sok mindenben elkezdtek különbözni. Edgár szerette a húst, a testvére nem annyira. Az egyik hosszú hajat hordott, a másik rövidere vágatta. Ottó vízbe ugrott a toronyról, a testvére az árnyékban figyelte. Időnként az egyik testvér túlféltette a másikat, amitől az felhúzta magát.

Viszont, ha össze kellett dolgozni! Verhetetlenek voltak. Az egyik hiába nyújtózkodott mégsem érte el az asztalról, amit szeretett volna. A másik meghúzta az asztalról lelógó terítőt és már jött is vele a megkívánt dolog. Amikor az egyik hiába erőlködött, nem tudott felmászni a kanapéra, a másik négykézlábra állt és segített neki. Ha az egyiknek nem sikerült kivenni a kiságy alá gurult labdát, a másik már sietett is a segítségére. Két oldalról, centiméterről centiméterre forgatták ki az ágyat a faltól, hogy beférjenek mögé. Ha fúrni, faragni kellett, az egyik ellen tartott, a másik a szerszámmal dolgozott. Ha valamiben egyikük elfáradt, a másik folytatta.

Sokat nevettek, veszekedtek, verekedtek, versenyeztek, játszottak, edzettek együtt. Nem mindig értették, viszont szerették egymást. Szomorúan mentek egyedül óvodába, iskolába, ha a másik beteg volt. Várták haza és lesték a bejáratí ajtót, ha valamelyikük kórházba került. Az emberek mikor rájuk néztek, azt gondolták: Milyen jó nekik! Edgár és Ottó pedig egyet értett velük. Igaz ikertesóval sem mindig könnyű az élet, de örömtelibb és szórakoztatóbb. Főleg, mikor a tanárok sem tudták melyikük, melyik. Ilyenkor a jó tündér csak mosolyogott magában és suhintott a varázspálcájával, hogy egy másik családban is csodát tegyen.